

са својим једномишљеницима предузимао. Колико је тек запрепашћење било кад се увече чуло да је Пишкопеја узета и поред Елезове одбране.

Елез Јусуф је и раније водио политику. Откад се у највећој мери популарисао, потези му нису више били онако сигурни. Прецењивао је своју снагу било што је изгубио равнотежу, било под утицајима других: иреденте из Дебра или Зија Дибре, члана „Балканске федерације“.

Пријатељи Ахмет-бегови, који су припремали његову акцију, били су сами фасцинирани значајем Елеза Јусуфа. Отуда њихов напоран рад да га придобију по сваку цену за устанак противу Фана Ноли. Он никако није одбијао споразум, али је непрестано развлачио ствар по турском методу: хтео је да добије у времену.

После пада Ахмет-беговог у Албанији су биле у формацији две политичке партије: „клика“ и „опозита“. Режим је фаворизирао њихово стварање. Незадовољство је требало да се канализује, па да на челу његову буду опет противници Ахмет-бегови. После избора могла је да се створи коалиција између обе партије, да се владавина обезбеди, а прогнаном претседнику владе спречи повратак у земљу. Намера је била да „кликчу“ води већина чланова владе, а да њену војску сачињавају понајвише Тоске, док би Геге углавном биле у „опозити“. Бивши министар Зија Дибра ваљало је да се стави на њено чело. И зато је он кренуо из Тиране 6 октобра, седмог прегазио Маћу, 9 и 10 провео у Зрчану, где се распитивао за Елеза, а једанаестог стигао у Пишкопеју. Већ наредне недеље на једној свадби изјашњавао се у разговору противу Тоска.

Зија је стварно био бољшевик и гледао је да изигра и Фан-Нолијеву владу, с којом је и даље одржавао најтежње везе и да као владин човек опет врши несметано организацију у Гегелуку. Фикс-идеја му је била: један нов режим у Албанији са Хасан-бегом Приштинцем, Мустафа-Крујом, Бајрам-Цуром и другом иредентом. У њему је имао бити министар војни. Отуда се Зија обраћао на првака Мурата Каљоша и Дина Оцу. Код првога гостује неколико дана, али не успева да га